roku. Nemůže proto okolnost, že žádosti o milost nebylo vyhověno, míti vliv na otázku, zda má trest býti zmírněn podle § 410 tr. ř. Podle toho, co uvedeno, jsou důvody zamítavého rozhodnutí vrchního soudu pod a) a c) uvedené nesprávné, a nesprávnost kotví v nesprávném výkladu zákona v ustanoveních § 410 tr. ř.

Čís. 4396.

Poškodený nemôže použiť opravného prostriedku proti rozsudku v prípadoch, v ktorých je podľa § 2 odst. III. tr. p. k zastupovaniu obžaloby oprávnené výhradne štátne zastupiteľstvo.

(Rozh. z 30. marca 1932, Zm IV 779/31.)

Na obžalovaného A. K. po obdržanom zmocnení bola podaná štátnym zastupiteľstvom obžaloba pre prečin utrhania na cti podľa §§ 1, 3 odst. 2 čís. 2 a § 9 čís. 6 zák. čl. XLI:1914, ktorý spáchal na okresnom náčelníkovi tvrdením a rozhlasovaním viac nepravdivých skutočností. P r v ý s ú d odsúdil obžalovaného podľa obžaloby. O d v o l a c í s ú d potvrdil odsuzujúci rozsudok s tou zmenou, že pominul v enunciáte rozsudku jeden zo zažalovaných závadných výrokov. Verejný žalobca sa s týmto rozsudkom uspokojil; poškodený okresný náčelník však podal proti nemu zmätočnú sťažnosť, založenú na dôvode zmätočnosti podľa § 385 čís. 1 a) tr. p.

N a j v y š š í s ú d zmätočnú sťažnosť poškodeného odmietol.

Z d ô v o d o v :

Poškodený nebol oprávnený podať zmätočnú sťažnosť. Obžaloba bola v tomto prípade podaná pre prečin pomluvy, spadajúci pod ustanovenia §§ 1, 3 odst. 2 bod 2 a § 9 bod 6 zák. čl. XLI:1914. Preto podľa ustanovenia 3 odst. § 2 tr. p. k zastupovaniu obžaloby bolo oprávnené výhradne štátne zastupiteľstvo. Z toho však, že vrchné štátne zastupiteľstvo nepodalo zmätočnú sťažnosť proti rozsudku odvolacieho súdu, nevzniklo pre poškodeného podľa § 383 odst. III. 2 b) tr. p. právo podať zmätočnú sťažnosť, lebo tento zákonný predpis obsahuje všeobecné ustanovenia a preto sa nevzťahuje na prípady, pre ktoré zákon na inom mieste stanoví výnimky. Z ustanovenia 3. odst. § 2 tr. p. plynie, že v prípadoch tam uvedených nikto iný okrem štátneho zastupiteľstva nemôže zastupovať žalobu. Táto zásada platí pre celé pokračovanie, najmä aj pre opravné prostriedky, lebo podľa § 52 tr. p. upotrebenie opravného prostriedku poškodeným má sa považovať za prevzatie zastupovania obžaloby. Zmätočná sťažnosť bola tedy v tomto prípade podaná neoprávnenou osobou a bola preto odmietnutá podľa 3. odst. § 434 Trp.

Čís. 4397.

Nakolik nelze tvrzení (v letácích), že kdo »dostal výpověď bez udání důvodů« podřaditi pojmu »rozšiřování údajů o poměrech podniku« po rozumu § 27 (§ 2 odst. 2) zák. čís. 111/1927.

Zásady § 262 tr. ř., že nalézací soud není vázán označením činu v obžalobě, nelze do všech důsledků a bez výhrady použíti na delikty soukromožalobní.

Stíhal-li soukromý obžalobce jen porušení právního statku chráněného zákonem proti nekalé soutěži, aniž za řízení uplatňoval i poškození své cti, nemůže vytýkati, že soud nepoužil ustanovení § 262 tr. ř.; není'ť tu příslušný nárok, který by mohl býti podkladem pro výrok odsuzující pro urážku na cti.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1932, Zm I 521/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 9. května 1931, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin zlehčování podle § 27 zák. o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost právem vytýká rozsudku, že se při svém výroku, podle něhož odpovídalo pravdě tvrzení obžalovaného v letácích, že dostal výpověď bez udání důvodů, obmezil na slovní výklad věty »dostal výpověď bez udání důvodů«, porovnávaje ji jen s doslovem písemné výpovědi ze dne 14. listopadu 1929, a nedbaje toho, že, jak sám zjistil, obžalovaný znal důvody výpovědi a také uznal výtky mu činěné. Výtka směřuje svým obsahem k tomu, že se nalézací soud neobíral výkladem pozastavených slov letáků a nezkoumal, zda obžalovaný chtěl jimi o soukromé obžalobkyni říci jen, že neodůvodnila výpověď jemu písemně danou, či, že mu dala výpověď bezdůvodně. To bylo povinností nalézacího soudu, by si umožnil především posouditi otázku, zda obžalovaný činil a rozšiřoval údaje vědomě nepravdivé. Rovněž právem vytýká stížnost rozsudku jako neúplnost, že při zjišťování, zda obžalovaný sděloval onu okolnost za účelem soutěže, nepřihlédl k celému obsahu zejména druhého letáku, v němž obžalovaný, prose, by mu zákazníci zachovali přátelství i na dále v novém jeho působišti, zároveň sděluje, že si jeho spolupráci zajistil Josef Ch., který převzal tovární výroby Lví Francovky, kteroužto starou značku přivádí právě na trh ve značně zlepšené kvalitě a v nové vkusné úpravě. Tyto údaje letáku poukazují nejen na účel informační, nýbrž i na živel soutěžní, an se jimi vychvaluje výrobek konkurečního závodu. Soud nalézací, třebas pravil, že z celého obsahu letáku je zřejmo, že obžalovaný sděloval věc za účelem informačním, zřejmě si jich nepovšiml a s nimi se nevypořádal, právě, že obžalovaný v druhém letáku jen sděloval své nové působiště, by tím upozornil zákazníky, že již není ve službách firmy Alpa.

Přes tyto formální vady rozsudku nemohla zmateční stížnost dojíti úspěchu. Neboť ke skutkové podstatě přečinu podle § 27 zák. proti nekalé soutěži vyžaduje se kromě dalších náležitostí, z nichž dvě po stránce skutkové byly arci posouzeny formálně vadně, také, by šlo o údaje o poměrech podniku po rozumu § 2 odst. 2 zákona, a to údaje, o nichž pachatel ví, že jsou (nepravdivé a) způsobilé poškoditi tento podnik. Tu

pak, nehledíc k tomu, že stížnost, alespoň způsobem zákonu hovícím, nenapadá skutkové zjištění rozsudku, podle něhož si obžalovaný nebyl ani vědom, že ono jeho sdělení bude míti v zápětí poškození firmy »Alpa«, čímž patrně rozsudek chtěl vyjádřiti, že si obžalovaný nebyl vědom, že jeho údaje jsou způsobilé poškoditi tento podnik, — nebylo prokázáno, ba soukromá obžalobkyně se vůbec ani nepokusila dolíčiti, že údaje obžalovaného o výpovědi bez udání důvodů jsou údaji o poměrech podniku po rozumu § 2 čís. 2 zákona. Rozsudek sám se touto otázkou vůbec neobírá. Přes to lze ji řešiti, to tím spíše, ano řešení to nevyžaduje v souzeném případě skutkových podkladů. Neboť, i kdyby bylo zaujato stanovisko soukromé obžalobkyni nejpříznivější, že bylo o ní tvrzeno, že dala obžalovanému výpověď bezdůvodně, nebylo by lze uznati, že je tím o ní řečeno něco, co by bylo lze podřaditi některému z příkladů uvedených v naznačené stati zákona pro údaje o poměrech podniku, nebo alespoň dáti s příklady těmi do jedné řady. Souzený případ, v němž, jak jest zdůrazniti, nebylo snad o soukromé obžalobkyni tvrzeno všeobecně, že v jejím podniku jsou zaměstnanci vypovídáni bezdůvodně, nýbrž uvedeno prosté faktum výpovědi dané (bezdůvodně) obžalovanému, nesnese především podřadění ani pod příklad údajů o osobních poměrech podniku, jenž snad na první pohled jediné mohl by přicházeti v počet, ano je jinak bez dalšího zjevno, že s ostatními příklady souzený případ vůbec nijak nelze uváděti ani v obdobu; neboť souzeným údajem nepraví se nic o poměrech osobních (tedy rodinných, majetkových, kvalifikačních, národnostních, náboženských a t. p.) soukromé obžalobkyně, pokud se týče jejího majitele vůbec, natož o takových, jež by měly význam ve stycích hospodářských, najmě soutěžních. Ale ani jinak se souzený údaj podle svého obsahu a předmětu nevztahuje na poměry podniku soukromé obžalobkyně, najmě v žádném směru, jenž by přicházel v úvahu v soutěži (na újmu soukromé obžalobkyně, po případě ve prospěch jejich soutěžitelů), a nelze jej proto ani hodnotně přiřaditi k případům, na něž zákon poukazuje zvláštními příklady, jimiž hleděl podle možnosti zachytiti všechny důležitější zjevy takového jednání, jež mělo býti postiženo zákonnými sankcemi. Skutkové podstatě přečinu podle § 27 zákona proti nekalé soutěži nedostává se tedy v souzeném případě podstatné náležitosti právě probírané; s toho hlediska jeví se zproštění obžalovaného po stránce hmotněprávní správným, třebaže bylo z části odůvodňováno jinak.

Neúplnost rozsudku spatřuje stížnost i v tom, že nalézací soud neuznal obžalovaného vinným ani přestupkem urážky na cti, ač jeho jednání kvalifikoval jako urážku na cti, pokud se týče, že se neprohlásil nepříslušným. Tu však nejde o výtku formální vady rozsudku po stránce skutkové podle § 281 čís. 5 tr. ř., nýbrž o právní námitku pro nepoužití předpisu § 262 tr. ř., tedy o zmatečnost hmotněprávní podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., jak ji stížnost později pod tímto zmatkem znovu uplatňuje. Námitce té nelze přisvědčiti. Podle § 262 tr. ř. není nalézací soud vázán označením činu v obžalovacím spise. Této zásady, vyslovené pro delikty veřejnožalobní, nelze do všech důsledků a bez výhrady použíti i na delikty soukromožalobní, při nichž musí býti soukromému obžalobci vyhrazeno právo udati, kterou osobu, pro který čin a pro porušení kterého právního statku hodlá včasným návrhem stihati. Soud sám nesmí

bez jeho podnětu posuzovati věc s hlediska jiného oboru chráněných statků, než z jakého to navrhuje soukromý obžalobce; vždyť soukromému obžalobci může záležeti na tom, by byl jím pozastavený čin posuzován právě a jen s hlediska právního statku, jehož ochrany se ve své obžalobě dovolává, a může mu posuzování s hlediska jiného právního statku býti nevítané, ba po případě podle povahy věci přímo nechtěné. Je tedy na soukromém obžalobci, by zejména uvedl, kterou osobou, kterým jejím jednáním a na kterém právním statku (alespoň co do jeho druhu) cítí se poškozen neb ohrožen, zda na příklad ve svém výdělečném podnikání, či na své osobní cti, zda tedy soukromý obžalobce stihá porušení dobrých mravů při soutěži či porušení své osobní cti. Vše to bude třeba v soukromé obžalobě tím spíše uvésti, ana novými zákony soudní příslušnost v příčině různých soukromožalobních deliktů je různě upravena. Jestliže tedy soukromý obžalobce v případě, o nějž tu jde, stihal jen porušení právního statku, chráněného zákonem proti nekalé soutěži, nikoli též porušení právního statku své cti, an za celého řízení až do vynesení rozsudku nepociťoval a neuplatňoval postižení své cti, nýbrž stále poukazoval jen k porušení dobrých mravů při soutěži, — není tu příslušný návrh, který by mohl býti podkladem pro odsuzující výrok pro urážku na cti, a nemůže proto za těchto okolností soukromý obžalobce vytýkati, že nalézací soud nepoužil § 262 tr. ř.

Čís. 4398.

Zamestnanci v štátnych zárobkových podnikoch, vedených podľa zásad súkromnopodnikateľských, nie sú verejnými úradníkmi v smysle § 461 tr. zák.

(Rozh. z 2. apríla 1932, Zm IV 189/32.)

Najvyšší súd vyniesol v trestnej veci proti V. A. a spol. pre zločin sprenevery v úrade na základe verejného pojednávania o opravnom prostriedku generálneho prokurátora cieľom zachovania právnej jednotnosti tento

rozsudok:

Opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti, podaný generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p., sa uznáva základným a vyslovuje sa, že pravoplatným rozsudkom krajského súdu v K. zo dňa 28. novembra 1929 a vrchného súdu v K. zo dňa 29. apríla 1931 bol porušený zákon v ustanoveniach §§ 461 a 462 tr. z. Podľa § 442-IV. tr. p. a na základe dôvodu zmätočnosti poznačeného v § 385 čís. 1 b) tr. p. zrušujú sa oba citované rozsudky vo výroku, ktorým trestné činy obžalovaných V. A. a A. V. boly kvalifikované u každého z nich ako zločin sprenevery v úrade podľa § 462 tr. z., a činy tie sa kvalifikujú u každého z nich ako zločin sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z. U obžalovaného A. V. sa však následkom použitia § 92 tr. z. v smysle § 20 tr. z. kvalifikuje jeho trestný čin za prečin.